

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
 JUN 24 1941
 VADDUKODDAI, CEYLON

THE young idea

இளநாயிறு

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VI

Monday - 23rd, June 1941

No. 5

	page
AN IMAGINARY VISIT TO LONDON NOW — D. THURAIRATNAM	2
A HOUSE ON FIRE — K. PALASUNTHARAMPILLAI	6
TO THE MODERN GIRL — A. E. TAMPOE	8
பிழையுறல் இயல்பு.....ஆனால் — 'சிவம்'	10
இலங்கை மக்களுக்கு — M. Thambimuttu	14

S. SIVANATHAN
 English Editor.

N. S. RATNASINGHAM
 Tamil Editor.

Eng. Editorial Board

Editor :

S. Sivanathan, Junior Inter Arts

Associate Editors :

K. Aiyadurai, Junior Inter Arts

C. W. Paramsothy, Lond. Matric

Literary Section :-

M. T. Jebaneson, Junior Inter Arts

R. Vyrvapillai, Junior Inter Arts

V. Kanthasamythurai, Junior Inter So.

News Section :-

K. Saravanamuttu, Junior Inter Arts

Sports Section :-

S. Dharmaretnam, Lond. Matric

Verse Section :-

R. Thevarajah, Lond. Matric

Coeds. Section :-

Miss. R. Kandiah, Inter Arts

Miss. R. Appadurai, Lond. Matric

Junior Section :-

K. Balasundaram Pillai, Lond. Matric

S. Balaraman, Fifth Form

Faculty Adviser :-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

N. S. Ratnasingham, Lond. Matric

Associate Editors :

A. Ratnam, Inter Sc.

A. Sivalingam, Inter Sc.

Literary Section :-

K. Sathasivam, Lond. Matric

K. Jagatheesa Ayyar, Lond. Matric

M. Thambimuttu, Lond. Matric

Verse Section :-

K. Aiyadurai, Jr. Inter Arts

News Section :-

C. Sivasubramaniam, Jr. Inter Arts

G. N. Wijayaratnam, Lond. Matric

Coeds. Section :-

Miss. Nancy Bartlett, Inter Arts

Miss. Punithavathy Kandiah,

London Matric

Sports Section :-

K. Tharmaratnam, Lond. Matric

Junior Section :-

A. Kugarajah, IV-th Form

V. Kanthasamy, II-nd Form

Faculty Adviser :-

P. Navaratnam, B.A. (Hons.)

Cover Design by 'Sana' of the Eelakesari.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VI

Monday - 23rd June 1941

No. 5

Editorial Notes

Unusual and Unreasonable?

THE Inter Entrance examination was scheduled to commence on the 19th of May but the authorities concerned, failed to forward, copies of the time table to the candidates. The candidates knew the time-table just four hours before the tests. Candidates were all in confusion. Though they had prepared well they hadn't time for brushing up just before the tests. The examination commenced and papers were distributed. To the surprise of many, the history question papers brought with them the science questions also. The supervisors discovered the mistake a little later, and relying too much on the honesty of the candidates collected the papers and tore off the science questions. Some candidates did go through the questions and many were profited by them. Most

candidates knew what the questions were before entering the hall.

Candidates experienced great difficulty in knowing the time, until later on when this grievance was remedied through the ceaseless and energetic efforts of certain candidates who approached the acting principal after their complaints had not been heeded by the supervising examiners. In addition to this candidates experienced great difficulty in bundling the papers because the authorities against conventions did not supply strings. Regarding valuation of papers much criticism is levelled against the authorities. Their decision to take into consideration the year's average has been said to be unusual and therefore unfair. It is no doubt good, because it makes the student work throughout

the year; but should not the students be informed of it at the beginning of the course? We are aware of the existence of those happy-go-lucky people who play the fool throughout the year and work just in time to be ready for the examination. Under the present conditions these students have little chance of success. We urge the authorities, if it is too late now at least for the future, to consider the years average only for those on the border line and not for those who obtain a clear pass.

Delay in the Young Idea

IT is already a month since college reopened and yet the 'Young Idea' makes its appearance but now. I regret that I have been a bit negligent and

assure our clientele that the Young Idea will hence forth make its regular fortnightly appearance. Much of the delay in bringing out this number was as a result of the Entrance examinations after which many of us have been idling at home. Moreover let it be remembered that usually great difficulty is experienced in bringing out the first number of the term.

All Luck

WE regret to note that S. Dharmaratnam, the Sports Editor has left us. His service to the Y. I. deserves special mention because he most energetically did his duties as Sports Editor. We wish him all luck in his adventurous career. He has gone overseas as an R. A. S. C. clerk.

AN IMAGINARY VISIT TO LONDON NOW

By D. THURAIRATNAM L. M. A.

LONDON, as we all know, is the world's largest city and also a great manufacturing centre. To take a view of that famed city is a privilege. But at this moment, when England is plunged in the throes of war and the Luftwaffe is ruthlessly bombing the city, to make a visit to that city would be a privilege thrice blessed. To see the Britons holding on to their fortress home undergoing all the hardships of the war, to see the fortitude and dauntless courage with which they boldly stand facing the mighty enemy will fill any

human individual with admiration for the Britons.

I started out on this memorable journey in an American Liner, "President Jackson". The ship was on its maiden voyage so that one could expect the journey to be pleasant and comfortable. The journey was as pleasant and without mishap as we had expected it to be although we had the fear that some German "U" boat or raider might dispatch us on our maiden voyage to Davy Jones' dock. I reached London one fine morning, and after a sumptuous

lunch and soothing rest, I set out to view this wartime London as any visitor would do.

I went down the streets and I could see Londoners with smiling faces and cheerful looks going about their business as if they were unaware that there was a war raging. I couldn't come across many children because, as I was told later, they had been evacuated to the country to save them from Nazi bombs. I found on the roadsides portable air raid shelters and I could see at every junction an air-raid warden.

I found that London today was not the London I had two years ago when I visited the place. I saw many buildings destroyed and others piled with sand bags which reached the roof. In every street I beheld houses, shops and business buildings razed to the ground. London, in fact, was in shambles. But the striking thing I beheld was that St. Paul's Cathedral, that masterpiece of Wren, stood almost unscathed by the Nazi Bombs. Then I found many churches, which I had seen before and whose architectural designs could not be replaced destroyed. Some roads were impassable for the rescue workers were then clearing the debris which were caused in the previous night's raid.

After seeing all this I went down Downing Street, the home of the Prime Minister. I couldn't get a chat with Mr. Churchill for he had many important duties to perform. However I was able to catch a glimpse of that bull-dog face when he was about to enter a car.

I stayed in London for a fortnight experiencing the trying circumstances in which the Britons lived. When the German raiders were overhead I had to run up to an under-ground shelter and remain in that place till the all clear was given. Sometimes I dozed off long when the raid was long. On one occasion, however, I was brave enough to come out of the shelter, although the raiders were overhead and witness a dog fight that took place between British and German fighters. It was full of thrills and excitement. I saw some planes looping-the-loop, some diving, some ramming their machines into the foe's machines and all, at the same time, keeping up an intensive machine-gunning attack. In the midst of this battle I saw a German fighter envolved in flames hurtling from the sky like a thunderbolt, and this was followed with a second fighter which crashed to the ground. This aerial battle ended in a victory to the British fighters, and I took it as an omen.

A HOUSE ON FIRE

By K. PALASUNTHARAMPILLAY L. M. A.

"FIRE! Fire!" "Where?" "At the Vidan's house." The news that the Vidan's house was on fire spread like wildfire. Indeed it is difficult to say which spread faster: the fire or the news. The news had shaken the village not a little. The Vidan was a rich man and a benevolent one too. Many seconds were not past before enough people had volunteered to put out the fire.

Up each well-sweep climbed two men, and the two wells were being emptied as fast as humanly possible. Buckets were seen everywhere; some were full and some were empty. Some men stood on nearby trees and poured the water on the burning house; some got up to the still unburnt part of the roof; some stood on cement barrels; in short, they stood on anything that would raise them up. But this was not the only means employed to put out the fire.

With forks as well as with hands men were busy cutting down the roof; the roof was of palm-rah leaves. There was no question of being hurt during their endeavours to put out the fire. The Vidan's house was on fire and the fire must be put out; no obstacle would hinder them in carrying out their purpose. They put all the energy they can give in putting out the fire. Even the proverbial industry of the bees could not have competed with that of the fire-quencherers at that time.

Not a man was idle. Some went to the garage to get out the motor car and the can of petrol. Some went into the burning house to get out the valuable things.

There was that radio receiver which had cost the fortune of a peasant; there was that cabinet gramophone of equal value; there was above all the box of jewels; the pride of the family, nay, of the whole village. One went in to fetch that. There was no suspicion as to the honesty of the carrier. Unanimity of purpose was felt by everyone and that feeling overrode all disturbing factors of a personal nature. But where was the Vidan to take charge of the jewel box? He was not near the well; he was not in the crowd. Suddenly an alarming news went round the people; he was in the burning house. His wife cursed herself for not having remembered it before. Her children were demanding what the matter was. As if in reply she beat them. They cried. She beat them more. Some men took the children away from her to save them from her hammer-blows. But they were wasting time on this trivial matter. A man's—and that too the Vidan's—life was in danger and it must be saved.

Two men tried to get into the house to save the man. But they were "enemies" of the Vidan and he had been brooding revenge on them for some previous deed of theirs. The wife seemed to share her husband's views. To get help from an enemy was too much for her narrow mind to acquiesce in, and she did not allow them. But others shut her up and they went in. What they saw might as well have been a scene from a lunatic asylum. He was shouting, running here and there, touching at the burning timbers and shouting still

loudly. His enemies had come to rescue him. He did not immediately accept their help. To accept or refuse his "enemies'" help were the alternatives he had to choose from. But these alternatives turned out to be "to be or not to be". But he realized that whether he died by fire or lived with his enemies' help he could not take his revenge on them for their previous deed. In that case why should he give up his life. And it was pleasant to live. But he could not then understand why his enemies had come to help him. And he could not be wasting time thinking of all these details. He had decided to live and must therefore get out with their help. Gone was the idea

of revenge. Gone was one of his longstanding wishes. And they took him out of the burning house.

When the Vidan was saved the fire-quenchers showed renewed vigour. They doubled their speed before long the larger part of the house was saved. The Vidan commended the pluck and their willingness to help him. He was a good man before. He became better still. No longer did he treat his old enemies—even others besides the two who had helped him—with hostility. He showed his love to everyone and earned the goodwill of all. The fire proved a blessing in disguise to spread the goodness of love to everyone. Such is the way of God.

SCOUTING

By

C. E. Gunaratnam, L.M.C.

MANY people are under a false delusion that scouting means only camping and learning the Scout laws. But the higher aim of Scouting they do not perceive. This is an organisation which promotes friendship and unites nations in one brotherhood. This organisation does not belong to one nation alone, but it is International.

When a boy becomes a Scout he goes into a new world; a world of happiness, content and of preparedness. He is loyal helpful, brotherly, courteous, kind, he is obedient, smiling and thrifty. If these qualities are found in a person surely he has attained his maximum happiness in life. Scouting is a school so to speak which trains boys how to

First Aid to the injured, how to tie the various kinds of knots, and how to learn various kinds of handicrafts etc. So by scouting a backward nation can be raised from its lull of laziness to a higher level of civilization.

A Scout cannot be idle, he is always prepared as his motto is "Be Prepared". He is always happy and cheerful, and he is busy practically always. A well qualified scout becomes a repertory of information regarding Scouting. When Scouts go out camping they learn how to live by themselves, and learn how to live an adventurous life. A Scout knows how to cook his own meals and if he is lost in a forest he knows how to get to the right path by the knowledge of Tracking. If an ordinary

man finds a boy knocked down on the road by a car he would cry for help and would run to the nearest doctor, but before the doctor arrives at the spot the boy may breathe his last. But when a scout comes across a case like this, he can render First Aid and may save the life of many a person in severe accidents.

In these days when nations are engaged in a most devastating and bloody war, the service of these Scouts is indispensable. They act as message carriers and night watchers and are mainly engaged in the work of the Red Cross. Scouts are not only useful during times of peace but also useful during days of warfare. There are not only Land Scouts but there are Sea Scouts as well. These particular Scouts are very well trained in the manning of ships and in directing ships by the aid of the stars. So Scouts are always prepared to face any problem that may confront mankind.

Thus the Scouts Organisation is not only one which promotes International Friendship but also one which promotes the life of happy and useful youngsters called Boy Scouts.

HERE AND THERE

by S. S. N.

Scientist: Give me some prepared manacetic-acidester of Salicytic acid.

Chemist: Do you mean aspirin?

Scientist: That's it! I can never think of that name.

* * *

Ram: The scientific term for this new throat illness is Psychymendeniralitis.

Friend: Cheer up! If you can say it you have not got it.

* * *

Looking at a portrait a person exclaimed:

"Sisters and brothers have I none

But that man's father was my father's son."

How was the man related to the Subject of the portrait?

* * *

Every thing has an end. Even those in love cannot read the love-letters for ever.

* * *

Old friends are best and old shoes easiest but new brooms sweep better.

Noble Deeds of Our Late Kings

S. Dharmarajah V. B.

ANURADHAPURA, the Capital city during the days of the Sinhalese kings was once ruled by a Tamil monarch named Elara for forty-five years.

Special mention should be made of Dutugemunu whose contributions to his dearly-loved country are notable and worthy of praise. The Brazen Palace, which he built to accommodate the Buddhist priests, and the Ruwanveli dagaba, another building of (though not completed by him), which now compels admiration. We should thank the Buddhists of Burma and Ceylon who have restored the Ruwanveli Seya which draws the attention of every visitor to the Island.

Mahasen (277-304 A. D.) will be best remembered as a builder of tanks for the purpose of helping and extending cultivation. Of the sixteen tanks he built the Minneriya and the Kantalai are very large. Both of these are situated between Dambulla and Trincomalee. Parakrama, too, should not be forgotten as he built the "Sea of Parakrama," a remarkable example of the king's daring and wisdom. This "Sea of Parakrama" was constructed as a canal connecting the river at Ellahara near Matale and the Minneriya. It was a hundred miles long and not only was of considerable help to irrigation but it proved also a convenient waterway for boats conveying produce. Parakra-

ma was known as the "King of Lanka", because he had the courage to put down all the petty kings ruling in different parts of the Island, since the death of Dutugemunu and he became the sole ruler of Ceylon with Polannaruwa as his capital.

Buddhadasa, another king who ruled from 341 to 370 A. D. should be remembered because he was the first man to introduce literature into this Island by translating "Sutras" or sermons of Buddha from Pali into Sinhalese, and the king himself wrote a book on medicine. He also founded the art schools which made the Sinhalese great Architects.

The reign of Kasyapa I, should be borne in mind, because during his reign Sigiriya became popular. He built a palace in the Sigiriya or Lion Rock, a steep and solitary rock at the extreme north of the present central province about thirty miles south-east of Anuradhapura. Here he hid himself from the troops of Mugalan.

The Tamils ruled over the whole of Ceylon more than three times and over several parts of Ceylon several times. Only two Sinhalese Kings ruled over the whole of Ceylon; they were Dutugemunu and Parakrama. The building of the "Siva Devalas" by the Tamil kings in the Dravidian fashion proved their efficiency in architecture.

TO THE MODERN GIRL

by A. E. Tampoe, Junior Inter Arts

I know that I am treading on dangerous ground, that I am touching on a tabooed subject, when I write this discourse, or rather, this "putting-on-paper" of my observation of and experience with that species or genus of the human race called the 'Fair Sex'—a term, by the way, which is very indefinite and hackneyed.

I might rouse a storm of indignant feeling among my feminine colleagues. But I say, with philosopher of old—"Let her, whom the cap fits, put it on."

The word 'modern' is extremely indefinite. After all, to those of the Palaeolithic ('old Stone') Age, the girls of the Neolithic ('New Stone') Era would have seemed lacking on propriety. The reason being that each succeeding generation of girls would seem 'modern' to the members of the previous one. So we can, generally speaking, say that the Modern Girl has existed from the days B. C. Then what happens to my subject?

But I shall try to get round this difficulty by confining the word 'modern' to mean only the Girl of the Twentieth Century, and, especially, of 1941. Now, of the Modern Girl there are two types—that of the West (glamorous in knee-length frocks and "permed" hair) and that of the East (graceful in the alluring folds of the Saree). I shall discuss the Girl of the Orient as being the one most interesting to us.

The chief complaint against the Modern Girl is her reluctance to

assist wider the parental roof, and her consequent failure to learn a woman's duties. But I do not insinuate that she spends her time on useless pursuits. No doubt present-day Education consumes a lot of time in the form of School-work and Home-work—one cannot blend oneself to this fact. Still, if a girl has the will, she can find time to assist in House-keeping.

At any rate the Jafna girl should know to run a Home. In Colombo there are labour-saving devices but in Jafna we have none. A girl is at perfect liberty to use cosmetics and wear smart clothes, but at the same time she must have a working-knowledge of Needle work and House-craft. There is no husband who objects to his wife's knowing how to bring up their child, how to prepare a tasty meal now and then, and how to have the house neat and cosy when he comes back from a day's hard work.

Probably I am being old fashioned, but I do not think my demands absolutely unreasonable:

She may read novels, go to the pictures, move freely with young men, pursue higher studies—no reasonable young man would object to all this. But may she be ever so beautiful and accomplished, a happy married life is unattainable to the girl who does not know the Essentials, the Primary Requirements for such a life—ability to run a home and to bring up a family.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்வாரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 6

விஷயம் ஆனிமீ 30வ திங்கட்கிழமை

இல. 5

ஆசிரியர் குறிப்புரை

வாலிப சமுத சேவைச் சங்கம்

தொடக்கத்தில் அடக்க முடியாத விழுதன் எழும் எந்தனையோ சங்கங்கள் இன்று இருந்த இடமும் தெரியாமல் அகன்றுவிட்டன. ஆனால் வாலிப சமுத சேவைச் சங்கம் சிறிதநகரத் தொடக்கி, தொடக்கிய அன்றுகொட்டு இன்றுவரையும் உற்சாகத்தில் உயர்ந்து உயர்ந்து வருகின்றது. இப்போது நம்நாட்டு நலன் கருதி உழைத்து வருகிறது. இச் சிறியகால எல்லைக்குள் இவர்கள் செய்த தொண்டுகள் பல. வழிகாட்டிகளின்றி, வாடிநின்ற நம்நாட்டை நலனுடையதாகக் மனமுலந்து முன்வந்த இச்சங்கம் புதுப் பெலன்பெறும் என்பதற்கையயில்லை. புனருத்தாரணம் என்னும் புனிதவேலையில் சடுபட்டிருக்கும் இச்சங்கமும் சங்கத்தின் அங்கத்தவர்களும் புதுயிர் பெற்று முன்னேறுவார்களாக.

சென்ற சிலநாட்களாக இச்சங்கத்தின் வருடாந்த விழா மிக விமரிசையாக நடைபெற்றது. அத்தருணம் நிகழ்ந்த பலவித நிகழ்ச்சிகளும் போட்டிகளும் ஒன்றாகும். இப்போட்டிகள் பிரதானமாக மாணவரை உற்சாகப்படுத்தவே நடத்தப்பட்டன. இப்போட்டிகளில் ஏறக்குறைய எல்லாக் கல்வாரி மாணவர்களும் பங்குபற்றினர். ஆனால் எங்கள் கல்லூரி மாணவர்களே அதிகமான போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றனர். பல துறைகளிலும் தமக்குள்ள தத்துவத்தை இவர்கள் நிரூபித்துவிட்டனர். இதனால் தமக்கும்தம் கல்லூரிக்கும் துணியாய்

புகழை சட்டிவிட்டனர். இது எம் எல்லோருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியையும் பெருமையையும் அளித்திருக்கிறது. 'இளஞாயிறு' வாரியலாக எம் சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

யாளை தாங்கிய பரத்தைப் பூனை தாங்க முடியுமா?

'இளஞாயிறு' தன்போக்கில் உள்ளத நிலையை அடைவதற்குப் பாத்கிரவாரியா யிருந்த செந்தமிழ் மணமிகு பத்திராகிரிபர் எம்மைவிட்டுப் பிரிவடைவீட்டு நாம் கவல்கின்றோம். 'இளஞாயிறு' வாரியலாக அவர் ஆற்றிய தொண்டுகள் அளவில், அவரின் மகத்தான சேவையால் 'இளஞாயிறு' மகோன்னத நிலையை அடைந்திருக்கிறது. பத்திராகிரிபர் என்னும் பதவியைத் திறம்பட ஈடித்துவிட்டார். இவற்றை நினைக்குந்தோறும் எம் உள்ளம் உவகையடைகின்றது. உவகையடையும் உள்ளத்தில் நன்றி வெள்ளம் உறுகிறது. ஊறும் இவ்வெள்ளத்தை யார்தான் தடுக்க இயலும். பதவியிலிருந்து விலகிக்கொண்ட பத்திராகிரிபர் அவர்களே! எம் மனமார்த்த வந்தனம் உரித்தாகுக. "பத்திராகிரிபர் என்ற இப்பாபான பரத்தைத் தாங்கமாட்டாது நாம் தத்தளிப்புதைக்கண்டு London University அச்சமையை எமது தலையிலிருந்து எடுத்து விட்டது" என்றார் எம் பிரிந்த பத்திராகிரிபர். யானையானது "தாங்க இயலாது தத்தளிக்கிறேன்" என்ற பரத்தைப் பூனை

யாடிய யான் சமக்க நேர்ந்ததும் என் விதி யின் பயன்தான்.

எம் பிரார்த்தனை

கட்டுரையாளர்களே! பத்திராதிபர் என்னும் 'இப்பக்கவியைப் பண்புடன் கடிக்க உங்கள் உதவி வேண்டும். 'இளஞாயிறு' இன்ற வகுக்கும் ஸ்தானம் சிறந்தது. 'சமுதேசரி', 'இளஞாயிறு' பற்றி எழுதிய மதிப்புரை அனைவரும் அறிந்ததே.

பத்திராதிபர் உறுப்பினர் (Editorial Board) உள்ளோர்மட்டும் எழுதினாற்போதும் என்நிருத்தல் தகாது. தமிழ் எம்

சொந்தப்பாலை. இம் தமிழ் தழைத்தோங்க நாம் ஒவ்வொருவரும் எம்மால் இயன்ற எழு முயல்வேண்டும். இப்போது கம்மால் இயன்ற செயல் 'இளஞாயிறு'க்கு எழுதுவதே. எழுத எழுத எம் வன்மை வளரும், 'இளஞாயிறு'ன் நிலை உயரும். இது தின் ணம், ஆகையால் தமிழ் வயிற்றினடை உதித்த நாம் ஒவ்வொருவரும் "தமிழ் தழைத்தோ ள்கவேண்டும். 'இளஞாயிறு' அதன் ஒளி பெற்று மிளிர்வேண்டும்" என்று இந்தே மனநிற் பதிக்கவேண்டும். மனநிற் பதிக்க எண்ணத்தை உற்சாகத்துடன் நிறைவேற்ற முன்வரவேண்டும் என்று நாம் பிரார்த்திக்கிறோம்.

பிழையுறலியல்பு..... ஆனால்.....?

By சிவம்

22-வகத்தில் ஊனுடம்புடன் விளங்கும் ஜீவங்கள் யாவும் தங்கள் தங்கள் வாழ்க்கைகளைச் செல்வனே காடாத்த நாடுக் காலையில் பிழையுறவதில்பு. மணிமுடி தரித்த மன்னராயினும் சரி, சிறு குழைசுவாழ் ஏழையாயினும் சரி, ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்திலாவது அணுவுளவேணும் பிழையுறாமல் ஜீவிக்கமாட்டார்களென்பது சரித்திர வாயிலாகவும் புராண இதிகாச வாயிலாகவும் மிக உண்மைகளிலொன்று. புராண இதிகாச சரித்திரங்களில் எத்தனையோ பெரிய மோதல்களும், கல்விக்கடலைக் கரைகண்ட கணக்கற்ற கலைநர்களுமும், இன்னும் எத்தனையோ, கடவுளின் திவ்விய அருளைப் பெற்ற மெஞ்ஞானிகளும் சிற்சில சமயங்களிற் பிழையுற்றிருக்கின்றனவென்று அறிவிக்கப்பெற்றன. பிழையுற வியல்பென்ற கற்பனையைக் கொண்டே புல கமைபாசர தூல்களிலும் கடவுளார்தானும் பிழையுறும் வன்மையுடையவரென்ற கருத்தமைந்த தன்மையில் வரைந்திருக்கின்றனர். சிவபிரான் தருமியென்பானுக்கு இயற்றிக்கொடுத்த பாவில், ஏதோ பிழையிருப்பதாகச் சங்க காலப் புலவர்க்கு லொருவராகிய கக்கிர

சிவபிரானுடன் நீடிய வாதம் செய்தார். சுற்றில் கக்கிரர் "நெற்றிக்கண் துத்தவிடினும் குற்றம் குற்றமே" பென்று பிடிவாதமாகச் சிவபிரானுக்கு உத்தரம் கொடுத்தாரென்பதும் எவரும் பிழையுற வியல்பென்னும் கொள்கையின் திண்ணியத் தன்மையாற்போலும்.

பிழையுற வியல்பென்ற போதினும் ஆற்றிவுடைய நாங்கள் கூடியவரையில் பிழையுறாமலிருக்க முயல்வேண்டும். நாங்கள் பிழையுறாமலிருக்க எத்தனிக்குக்காலையில் எங்களின் ஆற்றலின் வன்மைக்கு எட்டாத தன்மையில் சிற்சில சமயங்களில் பிழையுறவேண்டி நேரிடும்.

அப்படி நேரிட்டகாலில் சிவம், இயற்றப்பட்ட வினைகளில் பிழையுற்றிருப்பதை உணராமலிருப்பதுமூன்று. மற்ருரு சுவரர் தாங்களியற்றிய வினைகளில் பிழையுண்டென்றறிந்தும், பிழையைப் பிழையென்று ஒப்புக்கொள்ளார். "நாங்கள் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்கள் நாணும். அதற்குமேல் எங்கள் முயலுக்குக் கால் இயையாது" என்று பிடிவாதமாக உள்ளதை இல்லை

யென்று அக்தாட்சிப்படுத்த முயல்வர். இன்னும் ஒருசாரர் இயற்றப்பட்ட வினைநிலை, பிழையுண்டென்று துலாம்பரமாக உணர்வார்கள். உணர்ந்தும் வினைகளை யாற்றியவர்கள் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் மிளிர்க்கவர்களாகையால், அவர்களாலாற்றப்பட்ட வினைகளில் பிழைகளிழைத்திராரென்று உறுதி நொழிக வியம்புவர்.

இப்படியெல்லாம் நம்மவர்களிற் பிழையைப் பிழையென்று ஒப்புக்கொள்ளாத தன்மை திலக்குவதற்குக் காரணம் பிழையுற விழிவென்றும், பிழையுற்றபின் பிழையுற்றதை வெளி யுலகிற்குப் பகிரங்கப்படுத்தினால் பிழையுற்றவர் காமத்திற்குப் பங்கமெற்படுமென்ற மூட கோக்கங்களுமே யாகும்.

இங்கோக்கங்களை அனுஷ்டிப்பதால் பிழையுற்றவரொருவர் தானியற்றிய பிழைகளை நிரந்தரமாக மறைவில் வைத்திருக்க முடியாது. கால கதியில் இங்கோக்கங்களைக் கையாளவேண்டுகளின் கள்ளங் கபடுகளெல்லாம் வெள்ளிடை மலைபோல் வெளிவரும். அக்காலத்தில் பிழைகளிழைத்தவர்கள் முன்னரடையிருந்த பக்கத்திலும் பதின்மடககு பக்கமடையப்பெற்று கீர்க்கி, புகழ யாவையும் இழந்து வதற்குவர்.

பிழைகளைப் பிழைகளென் றொப்புக் கொள்ளாதவர்கள் பிழைகளினைப்படுஞ் சின்னுகளெனக்களைச் செவ்வளவு அறியார்கள். ஆதலால் பிழையாளிகள் தாங்களியற்றிய சில பிழைகளை நிவாரணஞ் செய்ய எதக்கவிக்கையில், இன்னும் பல பிழைகளினைப்படுவர். சில பிழைகளால் வரவிருந்த பங்கத்திற்குப் பயந்தவர்கள் காலகதியில் பல பிழைகளால் வரும் அல்லல்களில் அழுந்த வேண்டிய அந்தரங்க நிலையை அடைவார்கள் உதாரணமாக நமது நாளாந்த சீனியத்தில் நடக்கும் சிறு சச்சரவுகள் காலகதியில் பெருங் கேட்டை விளைவிக்கும் சாதனமாகத் திரிவிதின் காரணம், அச்சிறு சச்சரவினைப்படுத்தவர்கள் பிழையைப் பிழையென் றொப்புக்கொள்ளாத தன்மையே. இதேவிதமே ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் தங்கள் பிழைகளைப் பிழைகளென் றொப்புக் கொள்ளாததே தற்போதைய யுத்த அட்டமுயத்தின் காரணமெனினும் பொருந்தும்.

ஆகையால் உலகில் எப்போது பிழையைப் பிழையென் றொப்புக்கொள்ளும் மனப்பான்மை மிளிர்கின்றதோ அன்றே அட்டமுய அநர்மமெல்லாம் அடியோடழியும். அன்றே உலகமெங்கும் அமைதி, அன்பு, சாந்தம் முதலிய விழுமிய குணங்களெல்லாம் வீறிட்டெழும்பும்.

சூரிய உதயம்

By A Co-ed

சேவல்கள் கூவின. இச்சத்தத்தைக் கேட்ட கதிரோனும் தன் சிவந்த கிரணங்களைப் பரப்பி இப் பூமாதேவியின் கண்பிரயாணஞ் செய்வதற்குப் பயங்கின்ற குதிரைகள் பூட்டிய தேரின்மீதேறப் புறப்பட்டான். அவன் வரவைக் கண்டதும் தடாகங்களிற்றாரும் தாமரைகள் யாவும் அலர்ந்தன. இத் தாமரைகளிலிருக்கும் தேனை புண்டு களிப்புறமாறு சென்ற வண்டுகள் பொய்கையின் மருங்கே சுற்றின.

இன்னிசை மூன்றன். தடாகத்திலுள்ள தெளிந்த நீரோ பளிக்குபோற் காணப்பட்டது. ஆம்பல் மலர்கள் பரம தயாளமுத்தியை வணங்குமாற்போலக் கூப்பின தாததுன் காணப்பட்டன. செந்நெற் களனிகள் யாவும் செம்பொற் குன்றெனும்படி திகழ்ந்தன. அக்கணனிகளில் உழவர் உழும் ஓதையோ மிகலாய்க் கேட்டது. விருகூங்கலிலுள்ள மரகத்த தகடுபோன்ற இலைகள் சூரியின். புல் பூண்டுகளைப் பச்சை ரத்தனக்

காப்பினங்களைப்போல இலங்கித் துலங்கின, வெண்பளித் திராணாது வெப்போன் ஒளி பட்டயுடனே முத்தக்கள் பகித்தாற்போற் றோன்றின.

பாடசாலைச் சீறர்கள் தனியேயும் நங் கள் சிநேகிதரோடும் கூட்டக் கூட்டமாய்த் துள்ளிக் குதித்துப் பாடசாலைக்குச் சென் றார்கள். ஆய மணிகள் ஆப்பரிக்கச் சனங்கள் வெள்ளாடையோடும், நிறலாடை யோடும் ஆயல்களாக் கேகினர். பட்சி சாகக்கலோ கூட்டை விட்டுத் நங் கள் குஞ்சுகளுக்கு இரைதேடத் தொடர் கின. மிருகங்கள் யாவும் இரவுமுழுநேரமும் பசியாயிருந்து விடிந்தவுடன் இரைதேடப் புறப்பட்டன. ஆடல்களும் தத்தம் தொ

ழில் துறைகளை காடித் துரிதமாய்ச் சென் றனர். சூரியனும் தன் வரவை மிக ஆவ லோடு எதிர்பார்க்கிறுபவர்களை எமற்று பலன்போல மேகங்கரிடையே தோன்றாது மறைந்தான். பின் ஓநூலாறு வெளிவந்து தன் ஆட்சியை நீதி நெறியுடன் ரொறுத்த ஆரம்பித்தான். பூமிதேவியும் தன் மய களை அன்புடன் வரவேற்று யாவரையும் அகமகிழ்ச் செய்தான். அவளின் அரிய செயல்களை மாநீர் பார்த்துத் தேவாதி தேவர்க்கும், ஆதிபந்தமில்லாதவருக்கும் துதி செலுத்தினார்கள். இப்படியே கதி ரோன் தன் பகல் முழுநேரம் ஆட்சிசெய்த பின் சாயங்காலமானதும் தன்சூட்சுமதியை மறைத்து மேற்குக் கடலில் மூழ்கினான்.

பிரேமாவதி

T. Thuraiatnam IV B.

மீடிகாவலம் தொடக்கி விட்டது. அன்று சிறுசிறு மழைத்தவிரிகள் விழுந்து கொண்டொழிருக்கின்றன. கதிரவனுக்கும் கர்மேகங்களுக்கும் போட்டி நடந்துகொண் டேயிருக்கின்றது. கதிரவனின் பலவியை மாஸிடர் காண சிறிவெதிலிலேயை கர் மேகங்கள் எண்ணியிட்டனபோலும். அப் படியிருந்தும் இடைவிடையே கதிரவனின் ஒளி பிரகாசித்ததுத் தெருக்களில் விழ்ந்தி ருக்கும் மழைத் துளிகளைப் பொன்பயமாக் கியது. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு தெரு அரு லில் அமைந்திருக்கும் ஓர் மாடி வீடு. அந்த வீட்டில் அப்பொழுது ஒரு பெண்ணி டுச்சக்கரத்தில் முழுகியிருந்தான்.

அவளின் இயற்கையழுதுடன் செயற்கை யழகும் சேர்ந்து அம்மாடி முழுதும் பிர காசித்துக்கொண்டிருந்தது. திடீரென ஆவே சம் வந்தவன்போல் அக்கொழிருந்த ஓ பேணுவைக் கையில்லெடுத்து அங்கு மேசை யிலிருந்த ஒரு பத்திரிகையில் அச்சுத்தி ருந்த ஓர் படத்தைத் தாமதமாகக் கருத்

தினான். பிரகி முனையில் தேசங்களை அடி மைப்படுத்தி வரும் ஓர் மனிதனைப் பேணு முனையால் கொல்ல எண்ணியிட்டான் போலும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் போப்பெற்ற வச்சி லான சந்திரமோகனின் மகளை அவள். அவளின் பெயர் பிரேமாவதி. அன்று அவள் தனது கலைக் கடன்களை முடித் துக்கொண்டு மாடிக்குச் சென்றாள். அங்கே பத்திரிகை வாசிக்க எடுக்கையில் முதற்பக் கத்தில் அவளால் வாசிக்கப்பட்ட அந் தப் படம் இருந்தது. அதிலே பிரகி முனையில் எமதர்மனுக்கு வேலை கொடுத்திருக்கொண்டிருக்கும் ஹிட்லரின் படம். அந் தப் படத்திற்கு அருகே "லண்டன்மாகரி விருந்து தார கிழக்குத் திசைக்குப் பிர யாணப்பட்ட 'காதேச' என்ற ஓர் கப் பலை ஜெர்மன் கீழ்முழுகியொன்று தண்ணீ ரில் அமிழ்த்தியிட்டு, ஓர் பிரிட்டிஷ் - காச காரி அய்யிடத்திற்கு வருமுன் தண்ணீரில் முழுகி கம்பிரிட்டியிட்டது" என்ற இருக்

தது. மேற் படிப்புக்காகச் சீமைக்குச் சென்ற அவளின் மைத்துனன் செல்வராசா அக்கப்பாளில்தான் இலங்கைக்கு வருவதாக அவளுக்குத் துடிக்கம் கிடைத்திருந்தது. இதனால்தான் கோபத்தால் தனது சாமர்த்தியத்தை அந்தப் படத்தில் காட்டினான். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியமே அந்த மலிதனை விழுத்த இவ்வளவு பாடுபடுதையில் அந்தப் பெண்ணால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? தனது உள்ளத்தில் குயுகொண்டிருக்கும் செல்வராசாவையே நினைந்து நினைந்து துக்கக் கடலில் மூழ்கிக்கொண்டிருந்தான். கடலில் மூழ்குகிறவனைக் கரைசேர்க்க வருபவன்போல் அவளின் தோழி ஞானசௌந்தரி அங்கே வந்துசேர்ந்தாள். அங்குத் தாமதமாகக் கிழிந்திருக்கும் படத்தையும் அதன் அருகில் கழுதியிருக்கும் செய்தியையும் படித்தவுடன் அவளுக்குச் சங்கதி விளங்கியிட்டது. அவளுக்கோ தன் சிட்டுக்கிடயின் காதலன் எப்படியென்றாலும் ஆரீர் தப்பிவிடுவான் என்ற எண்ணம் மனதில் உதித்துவிட்டது. அவள் பிரேமாவதிக்கு ஆறுதல் கூறினாள். செல்வராசா கப்பலினிடுவார் என்றும் அவர் கெதியில் யாழ்ப்பாணம் வந்தடைவார் என்றும் செப்டினாள். பிரேமாவதியோ சிறிது மணம் தேறினாள் என்றாலும் இடை இடையே துக்க தேவதைக்கு அடிமைப்பட்டாள்.

பாற்றப்பட்டான். பிறகு வேறு ஒரு கப்பலின் உதவியால் தென் ஆபிரிக்கா வந்து சேர்ந்தான். காலச்சக்கரம் சுழன்றுகொண்டிவந்தது. ஆனால் செல்வராசாவோ இலங்கை வந்து சேர்ந்தபாடிவில்லை. இப்படியே இரண்டு மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன. இதற்குமேல் காதலர்களைப் பிரித்துவைக்கக் கடவுள் எண்ணில்லைப்போலும், ஒருநாள் அன்று நடக்கப்போகும் சர்க்கோஷ காரியங்களைத் தெரிந்தவன்போலக் கதிரவன் தனது வெள்ளிய கிரணங்களைப் பாய்க்கொண்டு சீழ்த்திசையிலேருந்து வெளிவந்தான். இன்று அவனோடு போட்டிபோட மேகங்கறில்லை. பிரேமாவதி தனது காலக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு மேல்மாடிக்குச் சென்றாள். ஓர் மோட்டார்வண்டி வந்துநிற்கும் சபகம் கேட்டது. பிரேமாவதி மேல் மாடியிலேருந்து பார்த்தபொழுது செல்வராசா காரைவிட்டிறங்கி வருவதைக் கண்டாள். முதலில் தன் கண்ணையே அவள் கம்பவில்லை. பிறகு மின்னல்போலக் கீழே போனாள். அதற்குள் அவளுடைய தாயாரும் தகப்பனாரும் அங்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். காதலர்கள் வாயால் கதையாவிட்டாலும் இருவர் கண்களும் சந்தித்தன. பிரேமாவதியன்றுதான் தன் தோழியின் வாக்கு மெய்யாகிவிட்டது என்று அறிந்தாள். பின் கடந்த வரலாற்றைப் பகரவும் வேண்டுமோ?

ஒருநாள் சபமுகூர்த்தத்தில் இரு காதலர்களுக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது.

* * *
கப்பலில் வந்த செல்வராசாவோ அங்கே உதவிக்கு வந்த காசகாரியால் காப்

[கதையில் வரும் பெயர்கள் சுற்பிணைப்பொச்சன்]

இலங்கை மக்களுக்கு

By
M. Thambimuttu L. M. B.

இலங்காபுரி என்னும் அணியோசை

—எமக்கோர்

இன்பம் வினைக்குகல் இனியோசை
கலங்கா தின்றான் தன் புத்திரரால்—அவன்
கவலை தெளிவுமோ மித்திரரால்

சமுத்தாய் எய்களைப் பயந்தானே—அதால்
சனமாம் சோகத்தில் அயர்ந்தானே
ஆழக் கடலது சூழுகுநீ—அன்னை
அல்லலில் வெஞ்சினம் முறுகுநீ

ஆதிரில் நாகர்கள் ஆளையோ—அப்போ
அன்பாய் அவன்பால் வாழலையோ
மீத்யை யக்கர்கள் புக்கலையோ—அன்னை
மேன்மையாய் வீற்றந்தான் இருக்கலையோ

இராவணன் முன்னிகை அண்டதூண்டு

—பின்

இராமனின் கோபத்தால் மாண்டதூண்டு
கராயணன் தேவிகிறை இருந்ததூண்டு

—அதால்

நல்லது மாண்வால் எரிந்ததூண்டு

மக்கள விஜயன் வந்தேறப்—பின்னவன்
வங்கணச் சிங்கனார் உயர்ந்தேற
மக்கள எல்லாள்ள மற்புரிந்தான்—இங்கு
மற்றுமோர் தமிழாசைப்புரந்தான்

சிங்கனார் தமிழ் என்று கூறுக்கி—சிங்கனார்

சோதரைய நம்மில் வேறுக்க
எங்களுக்க கையபது என்னுகின்றீர்—அதில்
ஏது பலகாரம் பண்ணுகின்றீர்

அன்னை ஒருத்தியே ஆகலையோ—காம்
ஆனதாய் சோதரர் ஆகலையோ
பின்னர் எதற்கிந்தப் புகர்ப்பேச்சு—இனிப்
பேதமை போக்கவே காரச்சு

அன்னியர் எவலைக் கேட்டுக்கொண்டு

—அதால்

அற்ப கோழிச்சண்டை போட்டுக்கொண்டு
—முன்னேறும் கோக்கங்கை விட்டுவிட்டார்

—வேறும்

முர்க்க வடியினுட்பட்டுவிட்டார்

உலகம் பழிக்கவே காரச்சு—இந்த
உண்மை நமக்குமே இருகாரச்சு
கலகம் புரியவே காரச்சு—அடிமைக்
கனையோ நம்மிலே ரூலாச்சு

*வாஸிபு மாகாடு கூடுகின்றீர்—ஆனால்
வயிற்றுப் பசிக்கென்ன தேடுகின்றீர்
வாஸிபர் என்றுநீர் சொல்லுகின்றீர்—உணவு
வல்லிலை கொடுவாங்கி மெல்லுகின்றீர்
இராசேரத்தி யோகம்என வேறேந்த

—சுற்றில்

இலவகா சினிபோல் ஏமாந்து
பாசத்தி பாள்ளன் பாடுகின்றீர்—ஐயோ
பசியார் பலவண்ணம் வாடுகின்றீர்

“தோட்டவேலை நம்மாற் போகாது—வேறு
தொழிலை என்னலது ஆகாது
ஐட்டம் சீடிப்பதும் ஒவ்வாது—ஒழிய
ஒர்யோசனை யுள்ளைக் கவனாது”

வேலையிலை இந்தக் திண்டாட்டம்—வேலை
வேறெனில் யாசகம் மன்றாட்டம்
காலத்திற் சுற்றலே தொழிலாகும்—பின்
சுழிப்புற வாழ்கலே எழிலாகும்
காந்திரேரு Bose ஐப் பாருமென்பீர்—அவர்
சுற்றிப்பது தொழில் ஆகுமென்பீர்
சுந்திரீர் ஒற்றுமைக் கொடியிடிப்பீர்

—இன்னும்

எங்கள் தலைவர்கொற் படிபடிப்பீர்
அன்னை படுக்குயர் அறிந்தோமே—அதிலும்
அல்லல் பலபல புரிந்தோமே
முன்னை வினையென்று சொல்வோமே

—அன்ற

முற்ற இதைதாம் கொல்வோமே
Y.S.S. L. ஐப் பிண்டொடர்வீர்—அதன்
வழிகள் நல்லவை என்றறவீர்
மெய்யசைப் போசென்றும் வாழுகவே

—அவர்

வேற்றியால் நாமகிறை மீளுகவே!

* இங்கு நாம் இலங்கை வாலிபர் கூடும்
பல்வேறு சுட்டக்களையே குறிப்பிடுகிறோம்.
நன்றை அன்ற.

ஓர் கடிதம்

By S. K. Ratnam L. M. B.

எனது பிரிய நண்பர்!

எரியும் கடரைப் பழமென்றும், மலர் என்மும் நினைந்து விளக்கண்டை நீங்கார மிட்டுத் திரியும் விட்டிற் பூச்சிபோல் அலை கின்றனையே?

“அரிது அரிது மாணிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது, பிறந்தகாலையும் ஞானமும் கல் வியும் நயத்தல் அரிது”. நீ இவ்வாக்கியத்தை யிட்டுச் சிறிது சிந்தித்தாயா? இம் மொழியில் உண்மையுண்டென்று அறிகின்றனையா? எடுத்தற்கரிய பிறவியாகிய இம் மாணிடப் பிறவியை ஏன் இப்படி ஏழனம் செய்கின்றாய்.

அன்பர்!

உன் தாய் தந்தையரைக் கண்பண்ணுவாயாக. அவர்களை உன் முழுமுதற் தெய்வம். அவர்களைப் பூசிக்கதால் உனக்கு மோட்ச முண்டு, “தந்தைசொல் மிக்க மந்திரமில்லை” “தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை.” ஆகவே உன் வாழ்காட்களை நிம்மதியுடனும் சந்தோஷத்துடனும் அனுபவிக்கில் உன் பெற்றோரைக் கண்பண்ணு.

உன் தந்தை தாயரை மகிழ்விப்பது உனது கடன். “சுன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்குந் நன்மகளைச் சான்றோனெனக் கேட்ட தாய்”. உன்னைப் பெற்றபொழுது உன் அன்னை அடைந்த மகிழ்ச்சியிலும் பார்க்க, உன்னைச் சான்றோன் எனக் கேள் சிப்பட்டவுடன் அடையும் ஆனந்தமே யாவற்றிலும் மேலானது. “மகன் தந்தைக் காற்றமுதலி யிவன் தந்தை யென்றோற்றன் கொல்லென் னுள் சொல்” இய் கிருவாக்கியங்களையும் கடைப்பிடிக்க கொழுருவாயாக.

அன்பர்!

உனக்குக் கொடுக்கப்படும் கடமையி சிறந்து விலகாதே. உனக்குக் கொடுக்கப்படும் கடமையை இயன்றவரை பூரணமாகச் செய்கிறாயா?

செய்து முடிந்துவிடு. உன்னால் இயலாத கடமையை ஒருபொழுதும் ஏற்காதே. ஏற்றுல் அதைச் செய்வனே செய்து முடிக்கவேண்டும். இல்லையேல் அக்கடமையையும் கெடுத்து உன்னையும் கெடுத்துவிடுவாய். உன் நயக்கருதி ஒரு கடமையை முடிக்க முயலாதே. உன் கடமையை நீ உணர்ந்து திருந்தச்செய். “செய்வன திருந்தச்செய்.”

நண்பர்!

உன்னைப்போலப் பிறனையும் நேசிக்கப் பழகிக்கொள். உனக்குத் திருப்திசெய்யப் பிறனொருவன் எவ்வியதமாக நடக்கவேண்டுமோ, அவ்வியதமே நீயும் நடந்துகொள். ஒருவருக்கு உன் உதவி தேவையானால் அதைச் செய்யச் சிறிதும் பின்வாங்காதே. உன்னைப் பிறருக்காகத் தியாகஞ்செய்யச் சித்தமாயிரு. “பணிசெய்து கிடப்பதே எம்கடன்”.

உன் மனச்சாட்சிக்கு விசேடதமாய் வதம் செய்ய முயலாதே. எது சரி, எது பிழை என்பதை நீ சிறிது சிந்திந்து நடக்கவேண்டும். எக்காரியத்தையும் ஆராய்ந்த பின்பே அக்காரியத்துட்புகல்வேண்டும். “ஆதமறியாமல் காலை விடாதே”. உட்புகுந்தபின் யோசிப்பதிற் சீரயோசனம் யாதாமில்லை.

நண்பர்!

எல்லோருடனும் சந்தோஷமாய் இரு. ஆனால் ஒருவரையும் விசேடிக்காதே. உன் சினேகிதனைத் தெரிவிக்காதே. தெரிவித்தால் சலபமான காரியமல்ல. உன் சுகத்திலும் துக்கத்திலும் உன்கூட இருந்து உன் சுகத்தையும் திக்கத்தையும் சரி சரியாய் அனுபவிப்பவனே உன் ஆதம் நண்பனுடன். கண்டவுடன் உண்மை அன்பனைப்போல நயப்பார்கள். கூடித்து உறவாடி உள்ளதையும் அபகரித்துவிட்டுப் பின்பு தாழிந்துத் திரியும் பந்தர்களையே நாம் அனேகமாகக் காண்கின்றோம். இவர்கள் உன்னை அணுகாவண்

அங்கும் இங்கும்

“பழையன கழிதலும் புதியன புகு
தலும் வழுவுல கால வகையினினை” என்ற
பவணந்தி முனிவர் வாக்குக்கிணங்க கமது
கல்லூர் மாணவர்களுக்கு அளப்பநுந்
தொண்டுகொற்றி என்றமழியாத நர்வா
கா சந்தியை மாணவர்களுள் நிலைாட்டிய
கமது மாணவர் சங்கம் (Student Council)
“பள்ளிக்கூட சங்க” மென்றுமேயர் ஸ்தாபன
த்தின் தோன்றலால் கமது பள்ளிக்கூட அர
ங்கத்தினின் றும் வெகு அண்மையில் மறைபு
மெனக் கொண்டுகின்றது. அப்படி “மாண
வர்சங்கம்” மறைபுக்காலையில் “பள்ளிக்கூட
சங்கம்” மாணவர்சங்க மாற்றிய விழுமிய லட்
சியக்கிளையெல்லாம் பதினமடங்கு திறன்
பட நிலைாட்டித் தழைத்தோங்கக் கடவுள்
கிருபை பரிவாரக.

* * *

ஒருவர், லண்டன் சர்வகலாசாலையார்
எழுதாரம் அடுத்தது ‘மற்றிக்’ சோதனை எடுத்த
தால் ளட்டாமமுறை எடுக்கும்பொழுது கட்
டாயமாகச் சித்தியென் அறுகிப்பண்ணிக்

ணம் மிக ஜாக்கிரதையாக இரு, உன் சினே
கினைத் தெரித்தெடுக்கபின் உன் இருதயத்
தோடு சேர்த்து அன்பெனும் மயிற்றால்
இறக்கக் கட்டியகிடு.

கன்பா!

கடைசியாக ஒன்று கூறுவேன், உன்
மனம், வாக்கு, காயம் இம்முன்றையும் ஆய்
வைவாக களைத்துக்கொள், உன் அகம் எப்
படி இருக்கின்றதோ, உன் வாக்கும் காய
மும் அப்படியே. “அகத்தினழகு முகத்
தீர் தெரியும்.” ஆகையால் உன் அகத்
தைச் சந்தையடுத்தினால் உன் வாக்கும்
காயமும் சந்தமாகும்.

கொடுப்பாரென்றும் அதனால்தான் அடித்
தடுத்திச் சோதனை யெடுத்துவருவதாகக்
கூறுகின்றார். *

எசுமான்: அடே! நீ எனது சொல்
லைத் தட்டி நடப்பாயேயாகில் உனது உயி
ரைக் கட்டாயம் வாக்கிவிடுவேன்.

வேலைக்காரன்: ஐயா! நீங்கள் எனது
உயிரை வாக்கிவிட்டால் உடனே நான்
பொலீஸ் ஸ்தானத்திற்கு (Police Station)
அறிவிப்பேன்.

* * *
நன்மை செய்வதும் அணுகவையக்
கடைப்பிடி. —“Goldsmith”

* * *
பொதுமை கசப்புப்போற் றேன்றிடி
னும் அதன் பலபலன்கள் நிகவும் ருசி
கரமானவை —“Rousseau”

* * *
சி உ பிழைகளைத் தவிர்க்காதவன்
சிறிது சிறிதாகப் பெரும் பிழைகளில்
அமிழ்வான். —“Thomas à Kempis”

* * *
பேசத் தருகியற்ற நேரம் பேசுவதும்,
பேசத் தருகியுள்ள நேரம் பேசாதிருத்த
வும் கிடமற்ற உள்ளத்தின் அம்சங்கள்.
—“Persian Proverb”

* * *
ஆண்பணைகளைப் பெண்பணைகளுக்கும்
ஒரு விசித்திர முறையைக் கண்டுபிடித்தி
ருக்கின்றவராம், இந்த முறையைப்பே நடா
டாந்தமாத வைத்து வருங்கால உலகில்
சகல ஜீவ வர்க்கத்தினர்களிலுமுள்ள பெண்
இனத்தை ஆண் இனமாகவும், ஆண் இனத்
தைப் பெண் இனமாகவும் மாற்றக்கூடும்.

PRINTED AT THE THIRUMAKAL PRESS, CHUNNAKAM.